

Una nit de Brindis i d'Amor

Un relat de: [korius](#)

Ahir. Nit meravellosa! Em va encantar!

Vam quedar a les 10, però vaig anar a per na Mei a les nou i mitja. Em va deleitar amb una cançó de piano. No se si era bona, però em vaig acalorar de mala manera. Deu meu! La pobra no sabia perquè estava així, però tampoc era pla de dir-li "És que Mei, quan tocaves amb més passió m'imaginava coses una mica..." així que vaig optar per dir-li que m'havia acalorat sense motiu.

Vam arribar a casa de na Jessy. Li vaig deixar els meus leggins de vinil (home... si és que tinc el meu costat de pija) i vam obrir la porta. Sortírem després de la xerrada de la seva mare "no fumeu porros, no prengueu pastilles, no us emborratxeu" i de riure'ns.

Vam anar a sopar a la "Vabene". Tenia l'esperança de veure una mica del partit Espanya-Sud-àfrica. Tenia ganes de veure el gol de Llorente. Però solament vaig poder veure-li saludant-se amb els de l'equip. "Aish" estava concentrada en la tele. Estava concentrada en ell; en el blau dels seus ulls, en el seu cabell castany amb metxes rosses bastant arbust, en el seu horrible nas però que resultava sensual, en el seu somriure perfecte, en els seus gairebé dos metres d'altura, en el seu perfecte cos.

"Què vols tu, Koro?" em van preguntar. "Una solitària amb formatge i un mixte". Vaig seguir amb la tele. Bé... vaig seguir adorant-li.

"És que és taaaaaaaaaaaaaaaaaaan maco" deia.

Vam estar parlant i ens van portar el menjar. Un cambrer.

Em vaig enamorar d'ell al moment. I quan vaig escoltar la seva veu, va ser taaaaaan... no tinc la paraula! "Una solitària de formatge" la hi va donar a Mei, "Una solitària" per a na Jessy, "I aquí una solitària amb formatge" em va dir. Em vaig quedar anonadada.

Vam acabar i vam estar xerrant. Ens vàrem quedar una mica deprimides i vàrem decidir pagar. "Per separat" vaig dir-li al cambrer. Aquest no era el que m'agradava, era un inepte que em va voler cobrar dues hamburgueses.

Vaig pagar i mentre esperava, ell ,que estavad'esquenes, es va aixecar la samarreta. Ai mare! Duia uns calçotets de Canvin Klein. Això no m'importava molt, la veritat.

Van pagar i ens vam anar. Si per mi fos, m'hauria quedat tota la meva vida.

Vam anar pel port. Hi havia molta gent. Estava replet. Vam donar una volta i ens vam asseure en una terrassa.

Vam demanar uns "Chupitos", encara que pel seu preu devien ser "Chupazos".

"Brindem cadascuna per una cosa? no millor per dos!" vaig dir. Vaig acabar bridant per quatre motius. "Pen Llorente, el pare dels meus fills, per naltrus, per l'Andalus que és de Sevilla city, i pel cambrer del que m'he enamorat!" abans de beure'ns-els, ens va donar un atac de riure. La pobra Mei sofria i nosaltres rient-nos.

"Quin fàstic!" va dir Mei al beure-s'ho. Li va costar bastant.

Ens vam anar cap a casa. Varem parar en el portal de na Jessy i em va retornar els leggins. Vaig deixar a Mei en la seva casa i em vaig anar a la meva.

"Pensava que arribaries aviat", "Ho sento mama". Em vaig asear, vaig rentar-me les dents i em vaig posar el pijama.

Em vaig ficar en el llit amb el meu athletic-gustavo. "Bona nit" em va dir la mama. "¡I tan bona" vaig pensar. Perquè no tots els dies un troba al seu amor, veritat?